

οὔτε οἱ Λακεδαιμόνιοι οὔτε οἱ Ἀθηναῖοι ἐνέδωκαν εἰς τὴν ἀξίωσιν ταύτην, ὁ Γέλων ἀπέπεμψεν ἀποράκτους τοὺς πρόσβεις.

Ἀλλά, καὶ ἂν προηρεῖτο νὰ στείλῃ ἐπικουρίαν τινά, δὲν ἤθελε δυνηθῆ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν τοῦτον, διότι κατ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔαρ τοῦ 480 ἔτους κατ' ὃ ὁ Εἰρήνης ἐνέβαλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ Ἑλλησπόντου οἱ Καρχηδόνιοι, ἐκ συνεννοήσεως πρὸς τινὰς δυσηρεστημένους Ἑλληνας τῆς Σικελίας καὶ ἰδίως πρὸς Ἀναξίλαον τὸν δυνάστην τῆς Μεσσηνίας, πρὸς Τήριλλον τὸν δυνάστην τῆς Ἰμέρας τὸν ἐκβληθέντα ἐξ αὐτῆς πρὸ μικροῦ, καὶ πρὸς τοὺς Σελινουντίους, ἀφ' ἑτέρου δὲ πιθανώτατα καὶ πρὸς τοὺς Πέρσας αὐτούς, ἐξέπεμψαν φοβερὰν κατὰ τοῦ Γέλωνος στρατιὰν ὑπὸ τὸν Ἀμίλκαν, 3.000 πολεμικὰ πλοῖα, συνοδευόμενα ὑπὸ πολὺ πλειοτέρων φορηγῶν ἔφθασαν εἰς Πάνορμον καὶ ἀπεβίβασαν αὐτόθι 300.000 ἀνδρῶν, οἵτινες βαδίσαντες ἀμέσως εἰς τὴν Ἰμέραν ἐπεχείρησαν τὴν πολιορκίαν αὐτῆς. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατέφθασεν αὐτόθι ὁ Γέλων ἄγων 50.000 πεζῶν καὶ 5000 ἵππῶν καὶ γενομένης μάχης ἐκ παρατάξεως, ἦτις διήρκεσεν ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἐσπέρας, ἔπεσε μὲν ὁ Ἀμίλκας, ἔπαθον δὲ οἱ Καρχηδόνιοι ἦτταν ὀλοσχερῆ.

[· Ἡ μεταξὺ Καρχηδονίων καὶ Περσῶν κατ' Ἑλλήνων συμμαχία ἢ συνεννόησις, περὶ ἧς ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος, περιελάμβανεν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως καὶ τοὺς Ἑτρούσκους ἢ Τυρρηνοὺς τῆς Ἰταλίας τοὺς διατελοῦντας κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐν συμμαχίᾳ διηνεκῶς πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, μετ' ὧν συνήνου αὐτοὺς κοινότης συμφερόντων ἐν τῇ ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐχθρότητι. Καὶ τῆς τοιαύτης συμμαχίας ἀποτέλεσμα ἦν ἢ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ σημειώσει μνημονευθεῖσα μεγάλη ναυμαχία τῆς Ἀλαλίας (537 π.Χ.), ὅτε οἱ Φωκαεῖς ἠναγκάσθησαν ν' ἀποστῶσι παντελῶς τῆς Κύρνου, αἱ δὲ ἐν αὐτῇ πόλεις Ἀλαλία καὶ Νίκαια περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Ἑτρούσκων. Τὸ ἀλλοκότως βάρβαρον τῆς τότε ἐχθρότητος τῶν Ἑτρούσκων πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν χαρακτηρίζει τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἑτροῦσκοι τῆς Καίτης, πόλεως ἑτρουσκικῆς οὐ μακρὰν τῆς Ρώμης κειμένης, καλουμένης πρότερον Ἀγυλλῶν (Ἀγύλλαι), τοὺς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ συλληφθέντας Φωκαεῖς ἐλιθοβόλησαν δημοσίᾳ ἐν τῇ πόλει αὐτῶν, εἶτα δὲ ἔπεμψαν θεωρίαν εἰς Δελφοὺς πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ ἐνταῦθα Ἀπόλλωνος διὰ τὸ τελεσθὲν ὑπ' αὐτῶν ἀνοσιούργημα. Τί μέρος ἐνεργὸν ἔλαβον βραδύτερον οἱ Ἑτροῦσκοι ἐν τῷ κατὰ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Γέλωνος τῆς Σικελίας πολέμῳ, ὅτε ὁ ἀνατολικὸς τοῦ περσικοῦ κράτους καὶ ὁ δυτικὸς τῶν Καρχηδονίων Ἑτρούσκων ἢ Τυρρηνῶν βαρβαρικὸς κόσμος συνώμνουν καὶ συνεμάχουν συγχρόνως ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἐν τῇ Δύσει ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ δεινῶς τοῦτον ἠπέιλουν, μετὰ τούτου δὲ καὶ τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν δὲν εἶναι ἐν τοῖς κατ' ἕκαστον γνωστόν· ἀλλ' ὅτι Ἑτροῦσκοι καὶ σικελιώται Ἑλληνας διετέλουν ἐν ἐχθρότητι καὶ ἐν πολέμῳ πρὸς ἀλλήλους ἐκ πολλῶν γίνεται δῆλον. Οὕτω βλέπομεν τῷ 482 π. Χ. δύο ἔτη πρὸ τῶν μεγάλων ταυτοχρόνων ἐν Σαλαμῖνι καὶ ἐν Ἰμέρᾳ (Σικελίας) μεγάλων νικηφόρων μαχῶν ἐναντίον τῶν Περσῶν (ἐν Σαλαμῖνι) καὶ Καρχηδονίων (ἐν Ἰμέρᾳ), Ἀναξίλαον τὸν τύραννον Ρηγίου καὶ Ζάγκλης (Μεσσηνίας) κλείοντα τὸν πορθμὸν τῆς Μεσσηνίας εἰς τὰ τυραννικὰ (ἑτρουσκικά) πειρατικά πλοῖα διὰ στόλου διαρκῶς σταθμεύοντος ἐν τῷ πορθμῷ. Ὀκτῶ δὲ ἔτη βραδύτερον (474 π. Χ.) βλέπομεν Ἰέρωνα τὸν Συρακουσῶν τύραννον (διαδεξάμενον τῷ 478 τὸν τότε τελευτήσαντα ἀδελφὸν Γέλωνα) ἐν συμμαχίᾳ μετὰ τῆς ἑλληνικῆς ἐν Ἰταλίᾳ ἀποικίας Κύμης καταναυμαχοῦντα πικρὰ τὴν Κύμην αὐτὴν τὸν σπεύδοντα εἰς βοήθειαν τῶν Καρχηδονίων τυρρηνικὸν στόλον. Ὡς ἀκροθίνιον τῆς νίκης ταύτης ἔπεμψεν ὁ Ἰέρων εἰς Ὀλυμπίαν τυρρηνικὴν περιε-